

<p>Tajné učení Rozekrucianů ČÁST VIII TŘI VYŠŠÍ ÚROVNĚ VĚDOMÍ</p> <p>Nyní jsme dosáhli toho stupně naší prezentace tématu Tajného učení Rozekrucianů, které se týká fáze známé jako Sedm úrovní vědomí. Patřičným způsobem se nyní budeme věnovat třem velkým úrovním vědomí, které začínají úrovní lidského vědomí, a zahrnují úrovně vědomí polobohů, a nacházejí svůj nejvyšší projev na úrovni vědomí Bohů. Zatímco jsou tyto tři vyšší úrovně vědomí součástí rozekrucianského symbolu sedmi úrovní vědomí, tj. sedm propojených kruhů, rozekruciani mají také zvláštní symbol, kterým se snaží poukázat na tyto tři úžasné úrovně vědomí, viz: symbol třech propojených kruhů. Zde je také k povšimnutí, že každý z kruhů je propojen se dvěma na obou svých stranách – obvod každého z kruhů</p>	<p>se rozprostírá nad obvodem dvou dalších po obou jeho stranách; to značí, že každá úroveň vědomí se prolíná s ostatními, což je pravdou, jež si více objasníme, když budeme postupovat bez komentáře v učení této kapitoly. V. Úroveň lidského vědomí Úroveň lidského vědomí, jak její název značí, je úrovní vědomé činnosti, která je projevoována lidskými bytostmi, vznesenými i nízkými, v různých mírách. Tato úroveň vědomí, jako všech sedm ostatních úrovní vědomí, se dělí do sedmi podúrovní a každá z těchto zas do sedmi atd. Navíc, na jednom pólu je tato úroveň propojena a prolnta s nejvyššími podúrovněmi úrovně zvířecího vědomí; zatímco na svém druhém pólu se prolíná s nejnižšími úrovněmi další nejvyšší úrovně, tj. úrovně vědomí polobohů. Opět, pokud sledujeme symbol třech propojených kruhů, stejný jednotlivec, který se projevuje na úrovni lidského vědomí</p>	<p>je (v určité míře) v kontaktu se dvěma vyššími úrovněmi, známými, patřičně, jako úroveň vědomí polobohů a úroveň vědomí bohů. Důvodem, proč rozekruciani umísťují tyto tři vyšší úrovně vědomí do trojice kruhů, zjevně odděleně od nižších čtyř úrovní je to, že na těchto třech vyšších úrovních vědomí individuální duše projevuje vědomí sebe sama, či vědomí „Já jsem,“ alespoň v určité míře; zatímco na nižších čtyřech úrovních je vědomí „Já“ zcela nepřítomno, a duševní aktivita je více či méně automatická a instinktivní. Tato rozdílnost bude odhalena dále. V nejnižších formách lidského vědomí se objevují alespoň slabé záblesky vědomí sebe sama, či uvědomění že „Já jsem Já,“ té formy vědomí, díky které si lidský jedinec uvědomuje sebe sama jako individuální bytost. Toto, spíše než stupeň intelektuálního rozvoje, je charakteristickým rozlišujícím znakem lidské bytosti. Avšak</p>
---	--	---

nesmíme se dopustit chyby předpokladem, že primitivní člověk, či dokonce méně rozvinutí jedinci moderní civilizace disponují touto schopností sebeuvědomění ve vysoké míře. Naopak, u obou těchto typů můžeme říci, že tato forma vědomí existuje pouze ve „stavu úsvitu“ – a přeci je „úsvit“ jasným pokrokem ve srovnání temnotou duševní noci. Moderní psycholog uvádí o relativně vyšších formách sebeuvědomění následující: „Mnoho lidí nikdy nemá více než pouhou mlhavou představu o takovém duševním přístupu. Vždy se považují za samozřejmé a nikdy neobracejí svůj pohled do nitra.“

Vývoj vyšších forem sebeuvědomění lze pozorovat v postupném rozvoji myslí malého dítěte – neboť jak na duševní, tak na fyzické úrovni procházejí mladí velikou rychlostí stádiu evoluce forem svých předků a napodobují je. V určitém stupni duševní evoluce či rozvoje malého dítěte přichází jisté období, při kterém se zdá,

že se dítě probouzí do úsvitu uvědomění si, že je jednotlivcem, namísto toho, aby bylo pouhým shlukem pocitů a tužeb. Do určitého bodu o sobě malé dítě hovoří ve třetí osobě, tj. jako „Jan“, „Marie“ atd. Pak rázem začíná používat termíny „Já“ nebo „Mě“ když hovoří o sobě – ačkoliv se může dopouštět gramatických chyb při užívání těchto výrazů, nehledě k nim však není žádné pochybnosti o tom, že dítě ví, co znamenají: ví, že „Já jsem Já.“

Někteří psychologové upozorňují na fakt, že mnoho dětí zažívá pocit podobný hrůze, když si poprvé uvědomí toto „Já“, či individualitu. Někteří spisovatelé uvedli, že pocitovali zvláštní pocit osamocení a odloučenosti od všech ostatních věcí, když se v nich poprvé objevil tento pocit individuality v raném dětství. V některých případech je plnější úsvit sebeuvědomění doprovázen nově se objevující ostýchavostí, stydlivostí, nebo více či méně morbidním stavem známým jako „sebevědomí.“

Se schopností sebezpozorování často přichází tendence využívat totéž příliš svobodně, a tak se stát na jedné straně morbidním, nebo naopak pošetile egoistickým a marnivým na straně druhé. Pisatel správně praví o tomto nově probuzeném stavu vědomí: „Ačkoliv se tento pocit oddělenosti a odloučenosti stává méně pronikavým, jak člověk stárne, je přesto přítomen ve větší či menší míře, dokud není dosažena ještě vyšší úroveň, tehdy mizí. A tato fáze sebe-vědomí je pro mnohé bolestná. Mnozí jsou spoutáni v hromadě duševních stavů, o nichž se jedinec domnívá, že je to on, nebo že je s ním tento stav neoddelitelně svázán, a zápas mezi probouzejícím se egem a jeho omezujícími obaly je v některých případech velmi bolestný. A stává se ještě bolestivějším, jak jedinec postupuje v sebeuvědomění a blíží se konci, na němž jej čeká vysvobození. Člověk okusí ze stromu poznání, přijde utrpení a on je vyhnán z rajské zahrady dětského vědomí, v němž jedinec žil jako ptáci, nestarajíc se o události týkající se

jeho vyšší přirozenosti.
 Člověk
 platí draze za dar
 sebeuvědomění –
 přesto za to všechno stojí,
 neboť nakonec dosáhne
 výšin vyššího vědomí
 a je osvobozen
 od svého břemene.“
 S přicházejícím úsvitem
 uvědomování si
 vlastních duševních stavů
 přichází jedinec k poznání,
 že ostatní lidské bytosti
 disponují podobnými stavy,
 a tak začíná
 spekulovat a uvažovat
 o fungování těchto stavů
 u ostatních jedinců.
 Pak přichází touha
 sdělit vlastní ideje
 do mysli ostatních,
 a apelovat
 na jejich pocity či rozum.
 Všechno toto podporuje
 rozvoj intelektu
 a logického myšlení,
 což je zřejmá
 známka vyvíjejícího se
 lidského vědomí.
 Člověk začíná hledat
 odpověď
 na mnoho „proč“
 která se mu
 prezentují,
 a začíná uvažovat
 od známého
 k neznámému.
 Začíná vynalézat
 přístroje vhodné
 k dosažení věcí,
 jež vzbuzují chtění.
 Poutá svůj intelekt
 k vozu
 svých tužeb
 a řídí jej
 s pomocí vůle,
 vozataje.
 Člověk vskutku
 platí daň za toto

pokročilé vědomí.
 Platí stále
 vyšší daň,
 jak postupuje
 do nového teritoria
 vědomé existence
 a zkušenosti.
 Čím více ví,
 tím více touží;
 a čím více touží,
 tím více trpí bolestí
 z toho, že se mu nedostává.
 Schopnost pociťovat bolest
 je cenou, kterou člověk
 platí za postup v žebříčku;
 má však
 i odpovídající schopnost
 pociťovat blaho,
 jež jej doprovází.
 Nezažívá pouze bolest
 z nenaplněných tužeb
 po vlastnictví
 materiálních věcí
 a fyzických chťičů,
 ale také bolest
 vyvstávající z nedostatku
 inteligentních odpovědí
 na jeho neustále se
 narůstající množství
 problémů, které
 jeho rozvíjející se
 intelekt žádají o vyřešení;
 a zde také pociťuje bolest
 z nenaplněných přání,
 ze zklamání,
 znechucených záměrů
 a ambicí,
 a všeho možného ostatního.
 Jak člověk postupuje,
 jeho chtění se násobí,
 a jeho bolest se zvyšuje.
 Nová chtění jsou jen
 částečně uspokojována
 a neuspokojená část
 mu přináší bolest.
 Civilizace se stává
 stále komplexnější
 a nová chtění a nedostatky
 se projevují.
 Člověk se připoutává

k „věcem“
 a vytváří si pro sebe
 umělá chtění, pro jejichž
 uspokojení musí pracovat.
 Jeho intelekt často selhává
 ve vedení jej vzhůru,
 a příliš často
 mu sotva umožňuje
 vynalézt nové a rafinované
 prostředky a způsoby
 uspokojení jeho smyslů.
 Někteří lidé vytvářejí
 náboženství z uspokojování
 své smyslnosti
 a svých choutek.
 Jiní se stanou marnivými,
 ješitnými a jsou naplněni
 silným pocitem
 důležitosti
 jejich osobnosti.
 Jiní se stávají
 morbidně introspektivními
 a tráví svůj čas
 analyzováním a rozebíráním
 svých nálad, motivů,
 a pocitů.
 Ostatní plýtvají
 svojí schopností pociťovat
 požitek a blaho
 tím, že je hledají
 mimo sebe,
 namísto ve svém nitru.
 Toto jsou temné stíny,
 jež vrhá zářivé světlo
 lidského vědomí,
 nicméně – tyto stíny
 jsou „protějškem“
 veškerého skutečného
 evolučního pokroku.
 Avšak jak člověk
 postupuje po žebříčku
 sebeuvědomění,
 postupně
 odpoutává své pojetí
 sebe sama
 od všech jeho obalů
 a nástrojů.
 Začíná si uvědomovat,
 že „Já jsem“
 se nachází v jeho bytosti,

vůči které jsou všechny pocity, emoce, touhy a dokonce i myšlenky a ideje jen pouhými událostmi. V tomto stádiu vnímá sebe sama jako „Já jsem“ obklopeného svými duševními a emocionálními nástroji a příslušenstvími – Slunce obklopené svými rotujícími světy a činnostmi. Uvědomuje si, že Ego je nadřazené nejenom tělu, nýbrž také „mysli“ a citům; a pak se učí pouze ovládat a inteligentně používat své tělo, ovládat a inteligentně používat svůj intelekt a své emoce. Velmi známý spisovatel řekl o člověku v takto rozvinutém stádiu: „Pokud chceme věřit v toto podmanění si našeho těla, musíme být připraveni věřit v podmanění si našich vnitřních myšlenek a pocitů. To, že je člověk kořistí jakékoliv myšlenky, která se zmocní jeho mysli je mezi námi běžně přijímáno jako nevyhnutelné. Může to být lítostivou záležitostí, že by měl být člověk celou noc vzhůru jako by jej druhý den měl čekat soudní spor, ale to, že by měl mít moc rozhodovat se, zda bude bdělý či nikoliv se zdá extravagantním požadavkem.

Obraz blížící se pohromy je bezesporu ohavný, ale ta samotná ohavnost (jak říkáme) činí, že mysl je sužována ještě intenzivněji a je zbytečné jej vypuzovat. Přesto je toto absurdní představa – pro člověka, dědice všech věků: být vystrašen křehkými bytostmi jeho vlastní mysli. Pokud nás trápí kamínek v naší botě, vyhodíme jej. Sundáme botu a vytřeseeme jej. A jakmile je ta záležitost dostatečně jasná, je stejně tak snadné vypudit vtíravou a ohavnou myšlenku z mysli. V této věci nesmí být žádné mýlky, žádných dvou názorů. Ta věc je zjevná, jasná a nezpochybnitelná. Mělo by být stejně tak snadné vypudit ohavnou myšlenku z mysli, jako vytřepat kámen ze své boty; a dokud to člověk nebude schopen učinit, je nesmyslné hovořit o jeho nadvládě nad přírodou a vším ostatním. Je pouhým otrokem a kořistí fantomů netopýřích křídel, jež poletují uličkami jeho vlastní mysli. Přesto takových znavených a ustaraných tváří potkáváme na tisíce; dokonce i ty nejbohatší vrstvy společnosti jen jasně dosvědčují,

jak zřídka je dosažení kontroly nad myslí. Vskutku, jak vzácné je setkat se s (opravdovým) ČLOVĚKEM. O kolik častější je setkání s bytostí štvanou tyranskými myšlenkami (či touhami), krčící se, šklebící se pod bičem – nebo možná pyšnicího se tím, že je vesele poslušen řidiči, který ovládá otěže a přesvědčuje jej, že je svobodný – s takovým nemůžeme hovořit v běžném uvolněném soukromém rozhovoru, neboť ta přítomnost cizího je stále tam, na stráží.“